

ת"פ 22922/01/22 - מדינת ישראל נגד גרמן פינחסוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 22922-01-22 מדינת ישראל נ' פינחסוב(עציר)
ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסתי קופולביץ', תביעות תל אביב

נגד

גרמן פינחסוב

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יעל ניסן, סנגוריה ציבורית

ג ז ר ד ין

העובדות

1. הנאשם, גרמן פינחסוב (להלן: הנאשם, או פנחסוב) הורשע לפי כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בהתאם להוראת סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. כתב האישום הוגש נגד הנאשם וחברו, אחד בוגדן אימל (להלן: הנאשם 2, או אימל), אשר עניינו הסתיים זה מכבר.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 2.1.2022, לאחר חצות הליל, שהו א.ס. (להלן: המתלונן, או המתלונן א.ס.), אחיה אברהם (להלן: המתלונן אחיה), נועם פלד, יונתן ווינפלד ועומר אהרון, שהיו אז, כולם, חיילי צה"ל, בבילוי משותף בעיר תל אביב-יפו, באזור שוק הפשפשים.

והנה, "... ובעוד המתלוננים צעדו בסמוך למקום, חלף על פניהם רכב (שהושכר על ידי פנחסוב), ובו שני הנאשמים, כאשר פנחסוב נוהג ברכב וחלונות הרכב פתוחים. אז, ומשהבחינו הנאשמים במתלוננים, האט פנחסוב את מהירות נסיעת הרכב, ושני הנאשמים פנו אל המתלוננים בשאלה 'יש בעיות?'; בתגובה לשאלה, השיב המתלונן א.ס. לנאשמים כי אין כל בעיה, והמתלוננים המשיכו בהליכתם".

כתב האישום מספר כי אז - "עצר פנחסוב את נסיעת הרכב, ושני הנאשמים יצאו מתוך הרכב והתקרבו לכיוונם של המתלוננים. משראה המתלונן אחיה כי הנאשמים מתקרבים לכיוונם, התקרב הוא אל הנאשמים. באותן הנסיבות,

תקף אימל (הנאשם 2) את המתלון אחיה, בכך שהכה בו בפניו בשלוש מכות אגרופ, כל זאת כאשר פנחסוב עומד בסמוך לו".

על פי כתב האישום, כתוצאה ממכות האגרופ שהלם אימל במתלון אחיה, נפל האחרון על הארץ. בהמשך למתואר, ולאחר שהבחין המתלון פלד שהנאשם אימל תוקף את המתלון אחיה, התקרב לעברו והדף אותו על מנת להפסיק את התקיפה.

כתב האישום ממשיך: "אז, פנה המתלון א.ס. אל פנחסוב (הנאשם 1), בבקשה כי הוא ואימל יירגעו ויעזבו את המקום". כתב האישום מתאר כי בתגובה לדבריו של א.ס. - "תקף פנחסוב את המתלון א.ס. בכך שהכה באפו במכת אגרופ וגרם לו לחתכים ולשבר בעצם האף, כל זאת, כאשר אימל עומד בסמוך לו". המתלון א.ס. חש מאוים ועל כן - "הרים את חולצתו, והראה לפנחסוב כי ברשותו אקדח, וזאת על מנת להבריח את הנאשמים מהמקום".

ברם, הנאשמים לא חדלו מתקיפתו של המתלון אחיה, ואזי שלף המתלון א.ס. את האקדח וירה באוויר יריית אזהרה אחת, וזאת על מנת להבריח את הנאשמים מהמקום. רק בחלוף כמה רגעים נכנסו הנאשמים אל הרכב ועזבו את המקום, אך בהמשך נעצרו בכף, עוד בעודם ברכב.

על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, הובהל המתלון א.ס. למחלקה לרפואה דחופה בבית חולים, שם נתפרו החתכים שנגרמו לו בהרדמה מקומית.

3. בגין מעשיו של פנחסוב יוחסה לו, בכתב האישום המקורי, עבירה של גרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

ביום 13.7.2022 הודה הנאשם במסגרת הסדר דיוני **בעובדות** כתב האישום המתוקן, אולם כפר בהוראת החיקוק שיוחסה לו; ההגנה טענה כי מעשיו של פנחסוב מגלמים עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין (תקיפה חבלנית), אך לא עולים כדי חבלה חמורה, שהיא כידוע עבירה חמורה יותר.

4. בהתאם להסדר הדיוני, נשמעו ביום 13.9.2022 סיכומי הצדדים ביחס לפלוגתא אודות הוראת החיקוק המתאימה למעשיו של הנאשם. בסופו של יום, לאחר קרב משפטי ושמיעת טיעונים מפה ומשם, ניאותה התביעה, בהמלצת בית המשפט, לתקן את כתב האישום, באופן שהעבירה בה הואשם הנאשם שונתה לתקיפה חבלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, כעתירת ההגנה.

פנחסוב הורשע, איפוא, בהסכמה למעשה, בביצוע עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

5. לאחר הדברים האלה, עוד בישיבת יום 13.9.2022, ולאחר הרשעת הנאשם, העיד המתלון א.ס. לעונש,

הגיש מסמכים רפואיים שהיו קשורים לפגיעה שנגרמה לו כתוצאה ממעשיו של הנאשם (תע/1 - תע/4), וסיפר על הנזק והסבל מנת חלקו כתוצאה מהחבלה באפו.

6. ביום 6.10.2022 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. התביעה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר ועד 24 חודשים, וביקשה להשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, להפעיל במצטבר מאסר מותנה שעומד לחובתו בן 4 חודשים (סך הכל ביקשה התביעה עונש של 22 חודשי מאסר); כמו כן עתרה להשית עליו מאסר מותנה, ותשלום פיצוי למתלונן.

התביעה עמדה בטיעוניה לעונש על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שהם שמירה על גופו, בטחונו, שלווה נפש, בריאותו וכבודו של אדם. התביעה טענה כי כתב האישום המתוקן תיאר "אירוע אלימות חמור שהסלים וגרם לתוצאות קשות... מדובר בביריונות, והמדינה מבקשת להחמיר בענישה בעבירות אלה". התביעה הפנתה את בית המשפט אל הנזק שנגרם למתלונן א.ס., הן הבריאותי והן הנפשי.

התביעה הפנתה את בית המשפט אל פסיקה שתמכה, לשיטתה, בעתירתה העונשית.

7. ההגנה מצידה ביקשה לקבוע מתחם ענישה שתחתיתו ב"מספר מצומצם של חודשים שניתן לרצות בעבודות שירות", וטענה כי יש להסתפק, בענישה, בתקופת מעצרו של פנחסוב בתיק זה, מאז חודש ינואר 2022 (כעשרה חודשים).

ההגנה התייחסה בטיעוניה לעונש לגזר דינו של הנאשם 2, אימל, וטענה כי עתירת התביעה ביחס לנאשם 1 אינה הולמת ביחס לעונש (המוסכם) שהושת על הנאשם השני; כך ההגנה: "... הצדדים הסכימו בתיק שלנו (צריך להיות שלו, של אימל, ש.ב) בצירוף התיק הנוסף למאסר של 6.5 חודשים, כאשר כאמור בית המשפט בבואו לגזור דין מתייחס לעבירה שמבוצעת ולמעשה שמבוצע יש 3 אגרופים מול אגרוף אחד וגם 3 אגרופים שהם תחילת האירוע, הם הפותחים אותו והראשון שתוקף היה הנאשם האחר...".

ההגנה הוסיפה כי הנזק שנגרם למתלונן היה "שבר ללא תזוזה", ו- "יש לזה משמעות גדולה מבחינת התוצאה... זה קרה ממכת אגרוף אחת ואנו לא מזלזלים בה וזה חמור והוא נותן על זה את הדין".

ההגנה טענה עוד, כי יש להביא בחשבון לקולא גם את לקיחת האחריות והודייתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, וטענה כי כפירתו בהוראת החיקוק המתאימה היתה משפטית גרידא, ואף היא לא היתה לחינם, שכן בית המשפט והתביעה גם יחד קיבלו את תיזת ההגנה ביחס לסעיף החיקוק המתאים. הסניגורית הטעימה, ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, כי הוא אב לילדה בת 7, "שהיתה כמה שנים עם גרושתו בחו"ל, ולאחרונה חזרה לישראל והוא לא הספיק לראות אותה. זה היה תוך כדי מאסרו". עוד הפנתה ההגנה למצבו הרפואי הקשה של הנאשם, בעקבות תאונה שעבר.

8. בסיום שמיעת הטיעונים לעונש, השיבה התביעה, לשאלת בית המשפט, אודות טיעון אחדות הענישה שעלה על ידי ההגנה, כך: "... בסופו של יום הוא (אימל, הנאשם 2, ש.ב) הורשע בתקיפה סתם ויש הבדל משמעותי בין הנאשמים. הם לא הורשעו בצוותא. זה אירוע מתמשך אבל לכל אחד יש את החלק שלו ולכן אני יכולה להפריד גם בתוצאות".

9. כך הנאשם, במילתו האחרונה:

"אמרתי בדיון האחרון שקודם כל, לא שאני מדבר ללמפה, אני מבין שלא הייתי צריך לעשות את זה ואם פעם הבאה זה יקרה אדבר עם העו"ס, קודם כל אני מתנצל בפני הבחור שהכיתי. אני יושב כבר תקופה ארוכה כמעט 9.5 חודשים, ואני צריך לחשוב מה אני רוצה לעשות עם החיים שלי. לא רוצה להיות במערכת הזו. כבר ראיתי מערכת יחסים מאוד ארוכה וחיפשתי.. אני עסוק בלהיות... אמרתי שאני מתנצל על כל מה שקרה ואם זה היה קורה היום הייתי מתנהג אחרת. לא הייתי צריך להוריד... שהם באו לכיון שלי, הם הולכים לא במעבר חציה אלא עלי... אז פעם הבאה אני פשוט אתעלם ולא ארים ידיים. לא משנה מה. אני לוקח אחריות מלאה. אני לא אומר שמישהו אשם אבל שמרתי על זכות השתיקה ואני לוקח אחריות מלאה ומבקש להתחשב בי. אני מבין את הכל ואני מצטער".

דיון והכרעה: אלימות מקוממת וחסרת כל סיבה או פשר

מתחם העונש ההולם

10. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהאירוע המתואר בכתב האישום המתוקן הם שמירה על בטחונו של המתלונן, שלמות גופו, נפשו, וכבודו, כמו גם על בטחון הציבור, בכלל, במרחב הציבורי. בית המשפט העליון הוקיע זה מכבר את נגע האלימות, והבהיר כי יש לאוסר עליו מלחמה על דרך ענישה מרתיעה; כך נקבע במסגרת ע"פ 941/13 **פרץ נ' מדינת ישראל** (26.11.2013):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעתם של עבריינים הפונים 'לפתור סכסוכים' בכוח הזרוע. בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה [ראו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 לפסק הדין (10.11.2009); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק הדין (16.8.2007)]" [1]. (וראו גם את ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' ברזסקי** (22.3.2010), ואת ע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.8.2010)).

11. ראו לענין זה גם את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4173/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.8.2007):

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. **תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריינים האלימותיים, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה.**"

12. ההלכות דלעיל יפות בענייננו ככפפה ליד. אין לך אלימות "טובה", או "מוצדקת", אבל לעיתים יכול המתבונן מן הצד "להבין" על מה ולמה איבד פלוני את עשתונותיו, והתדרדר לביצוע עבירות פליליות אלימות. כך למשל, לעיתים, "זריקת מילה לא במקום", או תנועה מזלזלת ביד כלפי מאן דהוא, עלולים "להדליק" את האחרון, והרי לך - כתב אישום קורם עור וגידים. כאמור, לא ניתן לומר ולו מילה טובה אחת, או לסנגר, על אלימות בנסיבות אלה. אבל, בהחלט כן ניתן "להבין" (לא במובן הסלחני), במישור האלמנטרי, הפרוזאי, מה גרם לעברייני להתפרץ כך כלפי חברו. שונים הם פני הדברים כאן. העובדה כי הנאשמים הפעילו אלימות כלפי המתלוננים סתם כך, אפילו לא על רקע של מה בכך, בעת שנתקלו בהם באופן אקראי בשעת לילה מאוחרת, מגלמת פגיעה חמורה בערך המוגן שעניינו שמירה על בטחונם של הציבור בכלל.

הבריונות הקשה והאלימה בה נקט פנחסוב היא הסיט של כל אזרח שומר חוק. מה בער לו, לפנחסוב, להלום באגרופו בפניו של א.ס.? השאלה מתחדדת עוד יותר, מדוע ולמה עשה כן, כאשר אין מחלוקת כי א.ס. בסך הכל פנה אליו וביקשו שהוא ואימל יירגעו ויעזבו את המקום. במילים אחרות: אין פשר, שום פשר, כל פשר, לאגרוף המוחץ שהניף פנחסוב לפניו של א.ס. קו ישיר חייב לעבור, איפוא, בין אי-הפשר הנ"ל לבין אי-הסלחנות שיש להפגין כלפי אותו בריון.

13. על המחיר החברתי הכללי של שימוש באלימות ראו, בשנייה המחויבים [2], את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2721/11 **מדינת ישראל נ' אוהיון** (3.9.2012) בפסקה 37:

"אין לי אלא להסכים עם המשיבה לכך שצריך להישמע מסר חד וברור המוקיע שימוש באלימות בכלל ובכלי נשק בפרט כאמצעי להשגת מטרות ולפתרון סכסוכים. **המחיר החברתי של אלימות זו הוא כבד ובלתי נסבל.**"

14. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא, זו שבוצעה על ידי הנאשם, היא ברמה גבוהה, לא פחות; הנאשם, שנהג ברכב, החליט להאט את מהירות הנסיעה כאשר חלף על פני המתלוננים, שאך צעדו שם, לתומם, במסגרת בילוי לילי; לאחר האטת המהירות אותה יזם הנאשם, פנו שני הנאשמים אל המתלוננים בשאלה אם "יש בעיות". לאחר שהמתלונן א.ס. השיב בשלילה, ניכר מעובדות כתב האישום כי תשובה זו לא הניחה את דעת הנאשם, שכן הוא לא המשיך בנסיעתו, אלא עצר את הרכב, ושני הנאשמים יצאו ממנו, והתקרבו אל המתלוננים. אז, תקף הנאשם האחר את המתלונן אחיה.

אמנם, הנאשם האחר, אימל, הוא ש"התחיל" את האלימות, אולם היה זה פנחסוב, הוא ולא אחר, אשר יזם את האינטראקציה הראשונית עם המתלוננים, בעוצרו את הרכב; הוא זה שהחליט להאט את מהירות הנסיעה, ובהמשך אף לעצור לחלוטין את הרכב, ובכך תרם, אם לא יצר ממש, את האירוע כולו. לו היה פנחסוב ממשיך בנסיעתו, בזירות בוודאי, לא היה נולד האירוע, מראשיתו ועד סופו.

בהמשך, וכאן העיקר, לאחר שעמד פנחסוב בסמוך לנאשם 2, וצפה כיצד האחרון הולם במתלון אחיה, פנה אליו המתלון א.ס. בבקשה שיירגעו ויעזבו את המקום. מילא שפנחסוב לא יזם בעצמו פניה לאימל, חברו הבריון, למען יפסיק את התנהגותו הבריונית; ניחא שלא שעה להפצרתו של א.ס.; אבל פנחסוב הוסיף עוד חטא על פשע: בתגובה לבקשתו רודפת-השלום של המתלון א.ס., שלח סנוקרת לפניו, אגרוף כה חזק, עד שגרם לשבירת עצם אפו של א.ס.

האמצעי היחיד שאיפשר את חילוצם של המתלוננים מהסיטואציה האלימה אליה נקלעו, או מהמשכה, היתה יריה באוויר שנורתה מאקדחו של המתלון א.ס. ודוק: לאחר שאימל תקף את המתלון אחיה, ניסה מתלון אחר, נעם, להדוף אותו, אולם מיד לאחר מכן הכה פנחסוב באפו של א.ס. כמו כן, אף לאחר שהמתלון א.ס. הראה לנאשמים כי הוא מחזיק אקדח מתחת לחולצתו - הם עדיין לא עזבו את המקום (!). כה שטופי אלימות היו פנחסוב ואימל, שלא נרתעו מלתקוף כמה צעירים (שמספרם עלה על שלהם), אלא שגם למראה האקדח - לא נרתעו. באמת, קשה להבין את עוצמת האלימות של פנחסוב וחברו, בדגש - בגזר דין זה - על הראשון.

15. האלימות הסתמית, רק לשם האלימות, בעוצמה שהיה בה כדי לגרום לחבלה ממשית, מגלמת פגיעה משמעותית בערכים המוגנים. יש להוסיף בעניין זה כי חרף העובדה שהמתלון א.ס. ספג מהלומה קשה מאת הנאשם, הוא לא נקט באלימות מצידו; ההגנה תהתה מדוע לא עשה כן המתלון, ואף הפנתה אליו שאלה זו - באופן מזלזל ומתגרה ממש, יש לומר - במסגרת עדותו ביחס לעונש. המתלון השיב: "איפה שחונכתי להשתמש בנשק, מגיעים לסיטואציה שבה אתה מרגיש מאוים, קודם כל הוצאתי אותו לפני שיריתי, לאחר אזהרה יריתי, אם זה לא היה מסתים זה הייתי נאלץ לדרדר עוד שלב קדימה אבל זה נעצר שם". דברים כדורבנות. אין לי אלא להסיר את כובעי מלפני א.ס. אין לי ספק, כי רבים וטובים, בעלי סבלנות רק מעט פחותה יותר, היו מפעילים את נשקם זה מכבר, בסיטואציה כגון דא, והיו מסתבכים בענינים כאלה ואחרים, נאלצים להסביר את ההגנה העצמית בה נקטו.

ניתנת האמת להיאמר, כי שומה על פנחסוב להכיר תודה ממש לא.ס., ועת יאמר את ברכת הגומל, ראוי לו להודות גם למזלו הטוב, שזאת הפעם נטפל דווקא לא.ס., גיבור קר רוח, ולא לאחר.

16. הנזק שנגרם למתלון מהווה נדבך מחמיר נוסף ביחס לעצמת הפגיעה בערכים המוגנים; כאמור, כתב האישום תיאר כי האגרוף שהלם הנאשם במתלון גרם לו לשבר בעצם האף, וכן לחתכים שהצריכו תפרים בבית חולים[3]. המתלון סיפר בעדותו ביחס לעונש אודות הפגיעה שנגרמה לו; הוא סיפר שהוא מתאמן בריצה, ועקב החבלה באפו התקשה לנשום דרך האף, ושגרת אימוניו נפגעה. המתלון הוסיף כי הוא חייל בתפקיד שכולל גם פעילות מבצעית, והקושי שלו לנשום (ולרוץ) עלול להפריע גם במילוי משימותיו הצבאיות.

17. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, כמצוות החוק, את מדיניות הענישה הנהוגה, אך זכרתי כי היא מגלמת אך חלק משיקולי הענישה (ראו בעניין זה את ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.10.2016); בע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי (1.1.2014) בפסקה 12).

בנוסף, ראו לענין זה, למשל, את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (12.12.2005), שם נקבע:

"אין לכחד, כי קשת הענישה רחבה היא, וכמעט אין לך תחום שלא תמצא בו עונשים חמורים יותר וקלים יותר, על פי הזמן והמקום. השאיפה לאחידות הענישה היא עקרונית, אך אינה יכולה להיות מושגת כענין מתמטי במציאות האנושית; אך הרוח הנושבת מפסק הדין קמא היא נכונה, בכל הכבוד ואנו מבקשים לחזקה".

18. בהמשך לאמור לעיל, נראה כי מקרה זה ממחיש את קביעת בית המשפט העליון שלפיה לא ניתן להידרש לעונש "חשובי", וכל מקרה ידון לגופו, על פי נסיבותיו הקונקרטיות; עיון מעמיק בפסיקת בתי המשפט העלה כי אין מקרה זהה במהותו למקרה כאן. לא בכדי הפסיקה אליה הפנתה התביעה איננה רלוונטית למקרה דנא, וספק אם אף אפשר ללמוד ממנה היקש לעניינו, שכן שם היה מדובר בעבירה חמורה יותר (חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין). עם זאת, אתיחס למספר פסקי דין אשר יש בהם רלוונטיות מסוימת למקרה כאן, והם עוסקים בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, עבירה בה הורשע הנאשם.

19. במסגרת עפ"ג (ת"א) 1774-05-20 ספיבק נ' מדינת ישראל (18.6.2020) דחה בית משפט המחוזי את ערעור המערער נגד גזר הדין שניתן בעניינו (למעט ניכוי 16 ימי מעצר מעונש המאסר שנגזר עליו).

על פי העובדות בהן הורשע המערער, בעת בילוי במועדון, נצמד הנאשם אל אחת, המתלוננת, ונגע בגבה. המתלוננת ביקשה מהמערער להתרחק ממנה, והנאשם ירק לעבר פניה. בהמשך, לאחר שדיווחה המתלוננת על התקרית, תקף אותה הנאשם בכך שנתן מכת אגרוף לפניה; כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלוננת, בין היתר, דימום מהאף, נפיחות, רגישות, סטיית מחיצה לימין, סטייה קלה של ציר האף לשמאל, והמטומות סביב ארובות עיניה.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 15 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

20. במסגרת ת"פ (כ"ס) 6466-12-19 מדינת ישראל נ' ג'בארין (13.9.2022) הורשע הנאשם בכך שבמהלך ויכוח עם עובד שעבד עימו, בגין עניין של מה בכך, נתן לו שתי מכות אגרוף בפניו וכן מכה ביד ימין. כתוצאה מהתקיפה סבל המתלון משבר בעצם האף, המטומות, ושריטה במרפק.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, ועד 18 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים.

21. במסגרת ת"פ (ת"א) 2676-03-16 מדינת ישראל נ' עוז (2.1.2019) הורשע הנאשם בכך שבעקבות ויכוח על חנייה, ובנוכחות שוטרים, תקף הנאשם את המתלון בכך שנגח בראשו. כתוצאה מכך נגרמו למתלון שבר

באפו, נפירות ופשופ קטן.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין "מאסר קצר" שירות של עבודות שירות, ועד מאסר בפועל למשך שנים עשר חודשים. בית המשפט קבע אף מתחם להשתת קנס, שנע בין 1,000 ₪ ועד 7,000 ₪.

22. ראו בנוסף מתחמי ענישה שנקבעו בפסיקה בעבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין: עפ"ג (מחוזי ת"א) 51112-03-22 **סויה נ' מדינת ישראל** (13.7.2022) ביחס לתקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים שם נקבע מתחם הנע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלווית, בגין איומים ותקיפת נהג אוטובוס על ידי כך שהנאשם חבט באמצעות אגרופו בשפתיו של המתלונן וגרם לו לנפירות ודימום בשפתו. ערעורו של הנאשם נגד חומרת גזר הדין בעניינו נדחה. ת"פ (ת"א) 67172-05-18 **מדינת ישראל נ' צרפתי** (7.3.2022), שם נקבע מתחם של מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות ועד למאסר בפועל למשך 15 חודשים בגין כך שהנאשם תקף את שכנו באמצעות שתי מריות(שפכטל); כתוצאה מכך נגרמו למתלונן שני פצעים בקרקפת ראשו אשר חוטאו והודבקו.

23. מן הראוי לשים לב, כי בפסיקה דלעיל, תמיד היה "משהו", מעין "סיבה", שהביאה לפרוץ האלימות: אשה ש"פגעה בכבודו" של בריון, עת ביקשה ממנו להתרחק ממנה ברחבת ריקודים; ויכוח על חניה; Road Rage נגד נהג אוטובוס, וכיוצא באלה. במקרה כאן, אזכיר - כלום, נאדה, אפס. סתם אלימות גסה, בוטה, קשה, מקוממת, ללא רחם, בלי שום "סיבה". לנסיבה זו חייב להיות משקל בעת קביעת המתחם.

24. לאור כל האמור לעיל, כאשר כל הנסיבות מלמדות על כך שמדובר בתקיפה חבלנית ברף הגבוה של עבירות ממין זה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין מספר גבוה של חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

25. בעברו של הנאשם 5 הרשעות קודמות, גם בעבירות אלימות, ויש בכך כדי להוות שיקול לחומרא במיקום עונשו בגדרי מתחם הענישה; רק בין היתר, הורשע הנאשם בשנת 2009 בבית המשפט המחוזי בחיפה בעבירות של פציעה כשעברין מזוין, חבלה כשהעברין מזוין, תקיפה סתם על ידי שניים או יותר, ניסיון למעשה סדום בקטין מתחת לגיל 14, אף בהסכמה, החזקת סכין שלא כדין, העלבת עובד ציבור ואיומים, ונדון למאסר בפועל לתקופה של 48 חודשים.

בשנת 2020 הורשע הנאשם בבית המשפט המחוזי בתל אביב בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (סחיטה בכוח ובאיומים), סחיטה בכוח שהגיעה לידי מעשה, סחיטה באיומים שהגיעה לידי מעשה, ופציעה בנסיבות מחמירות. בגין עבירות אלה הושת על הנאשם עונש של 25 חודשי מאסר בפועל, ומאסרים מותנים (מאסר על תנאי בן 4 חודשים

חל במקרה דנא).

26. עברו של הנאשם מצביע על כך שהתנהגותו האלימה איננה עניין חד-פעמי, אלא אורח חיים, ואף מאסר מותנה שעמד לחובתו לא הניא אותו מלשוב ולחבול בזולת.

27. במיקום עונשו של הנאשם, בבחינת נסיבה לקולא, הבאתי בחשבון את העובדה כי הוא הודה במיוחס לו, לקח אחריות מלאה, לא ניהל משפט (עובדתי), והתנצל על מעשיו. לא מצאתי לתת משקל למצבו הפיזי המורכב של הנאשם, כנטען לפחות, לא רק מפני שלא הוגש כל מסמך רפואי מאת ההגנה בעניין זה, אלא מפני שאורח חייו והתנהגותו בפרשה זו מלמדים שמצבו הגופני לא שיחק כל תפקיד ממתן או מרסן מצידו.

עיקרון אחידות הענישה

28. ההגנה התמקדה, והרחיבה בטיעוניה בעיקר ביחס לעונש שנגזר על הנאשם 2 במסגרת הפרשה דנא: אימל הודה, במסגרת הסדר טיעון "סגור", במיוחס לו באירוע המתואר בכתב האישום (בעבירה של תקיפה סתם), וכן צירף תיק נוסף שם הורשע בשתי עבירות של תקיפה סתם- בן זוג, והיזק לרכוש במזיד (להלן: התיק המצורף).

במסגרת הסדר הטיעון עתרו הצדדים לעונש מוסכם של ששה חודשי מאסר ומחצה, הכולל את התיק המצורף, שם הוסכם על עונש מאסר של חודשיים וחצי.

29. בדיון ביום 19.7.2022 קיבלתי את הסדר הטיעון שהציגו הצדדים, ובהתאם - הטלתי על הנאשם 2 את העונשים אליהם עתרו במסגרתו.

30. ההגנה קבלה, איפוא, על עמדתה העונשית של התביעה ביחס לפנחסוב, בהשוואה לעונש שהוטל, בהסכמה, על הנאשם אימל.

31. צודקת ההגנה, ולו במישור המשפטי- עקרוני: יש ליתן משקל - אשר ייקבע בכל מקרה לגופו ביחס לשיקולי ענישה נוספים - לעקרון אחידות בענישה; ראו לעניין זה את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2580/14 **אבו ליל חסן נ' מדינת ישראל** (23.9.2014):

"עקרון אחידות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה. עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות ובעלי נסיבות אישיות דומות. עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במניינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות

של המבצע...יחד עם זאת, מובן כי ענישה אינה יכולה להידמות לפעולת חישוב אריתמטית, ועקרון אחידות הענישה אינו יכול להוביל להעתקה מכאנית ומאולצת של עונשים או של שיקולי ענישה מנאשם אחד למשנהו. כמו כן, עקרון אחידות הענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה, ואין מדובר בעקרון-על שאין אחריו ולא כלום [ראו למשל: עניין פלוני, פסקה 10; ע"פ 3117/12 ארביב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 13 (6.9.2012)].

32. ואולם, במקרה דנא, קיים שוני מהותי בין הנאשם פנחסוב לנאשם אימל: ראשית, כאמור, אמנם אותו אימל הוא ש"התחיל" את האלימות הפיזית, אולם מי שיזם את התקרית המיותרת באמצעות "שיח" ראשוני עם המתלוננים, על ידי האטת ועצירת הרכב - היה פנחסוב. מעבר לכך, ובזה העיקר, הנאשם 2, אימל, הורשע בעבירה של **תקיפה סתם, ללא חבלה**; אכן, הוא הולם במתלונן אחיה בשלושה אגרופים לפניו, הפילו על הקרקע, אך לאחרון **לא נגרם כל נזק פיזי**, ללמדך על עוצמתן הנמוכה של המכות, ולו באופן יחסי. שונה לחלוטין פועלו של הנאשם 1, פנחסוב, אשר הולם במתלונן א.ס. במכת אגרופ אחת, חזקה, שדי היה בה כדי לשבור את עצם אפו, ולגרום לו שריטות שהצריכו תפרים בבית חולים, וכל זאת לאחר שכל "חטאו" של המתלונן א.ס. היה בעצם פנייתו לנאשם 1 בבקשה פייסנית לפיה יעזבו הוא והנאשם 2 את המקום, ותו לא.

עוד יצוין כי הנאשמים לא הורשעו בתקיפת המתלוננים בצוותא חדא, אלא כל אחד מהם הורשע בגין חלקו הפיזי בפרשה, בלבד.

33. עם זאת, כן הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשמים הורשעו במסגרת אותה פרשה, והגם שהפער הענישתי ביניהם הוא הוגן ומחויב המציאות, לא ראיתי להתעלם **לחלוטין** מהעונש שהושת על הנאשם 2. על כן, נוכח העונש שנגזר על אמיל במסגרת הסדר הטיעון המוסכם, שהוא קל באופן יחסי, לא אמצה את הדין עם הנאשם פנחסוב.

34. אשר על כן, לאור האמור לעיל, יש למקם את עונשו של הנאשם בחלקו המרכזי של מתחם הענישה, ואני משית עליו את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 13 חודשים, בניכוי ימי מעצרו.

ב. אני מפעיל את המאסר המותנה בן 4 חודשים מת"פ (ת"א) 36454-11-19 **מדינת ישראל נ' עראר ואח'** (2.6.2020).

ג. **סך הכל, איפוא, ירצה הנאשם עונש מצטבר של 17 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.** עונש זה מצטבר לכל עונש אחר אותו מרצה הנאשם, אם מרצה הוא עונש כאמור.

ד. 10 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום עמוד 10

שחרורו יעבור עבירת אלימות נגד הגוף.

ה. הנאשם יפצה את המתלונן א.ס., עד תביעה מספר 18, בסכום של 15,000 ₪, הפיצוי יושלם עד ליום 1.2.2023.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, ל' תשרי תשפ"ג, 25 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.

[1] ההדגשה כאן, ובכל מקום אחר בגזר הדין אינה במקור והיא שלי, ש.ב.

[2] שם היה מדובר על עבירות חמורות בהרבה מהמקרה כאן, אולם הכוונה היא להמחיש את פגיעתה של האלימות בחברה.

[3] לא לחינם הוגש כתב האישום המקורי כפי שהוגש; רק לאחר עיון מעמיק בפסיקה ביחס לשברים כגון דא, המלצתי לתביעה לשנות את הוראת החיקוק, כאשר הבהרתי, באותה נשימה, כי מאליו מובן, כי ממילא במקרה דנא מדובר בעבירה של תקיפה חבלנית ברף הגבוה של עבירות ממין זה.